

LA Lliga DELS SUPERNORMALS

NINGÚ NO ES
FIXA EN ELLS.
SÓN INVISIBLES...
FINS AVUI.

GITTY DANESHVARI

Estrella Polar

Quan ser un pringat mola

GITTY DANESHVARI

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *La Lliga dels Supernormals*

Títol original: *The league of unexceptional children*
© 2015, Gitty Daneshvari
© Il·lustracions de coberta i interior: James Lancett, 2015
© Disseny de coberta: Marcie Lawrence
© de la traducció: 2016, Anna Puente i Lluçà

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2016

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA a l'octubre del 2015.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company,
segell d'Hachette Book Group, Inc., Nova York, EUA.
Tots els drets reservats.

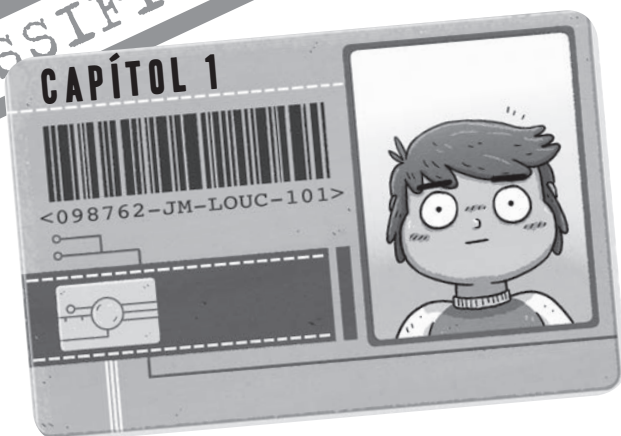
Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Dipòsit legal: B. 7.552-2016
ISBN: 978-84-16522-32-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CLASSIFICAT

Comú. Ordinari. Normal. Pringat.

Quines paraules tan terribles. Però si el sol fet de pronunciar-les ja deixa un regust amarg a la boca! Què, ho trobeu una exageració? Ni de bon tros. Ser un nen comú, ordinari, normal i pringat en un món que premia els campions, els millors, els primers de la classe i totes aquestes històries equival a ser invisible. Les persones d'aquesta mena són com el paper de paret: es confonen amb l'entorn. Per aquesta raó, qui podria haver sospitat que dos nens excepcionalment comuns, ordinaris, normals i pringats rebrien la missió de salvar el país de la crisi de seguretat més important de la història?

14 D'OCTUBRE. 7.45 DEL MATÍ.

McLEAN, VIRGÍNIA

—És impossible que una foca entrenada pugui fer la meva feina —va etzibar l'Arthur Pelton a la seva dona, la Franny, mentre es cordava les sivelles de llautó lluent de l'uniforme. Aquell conjunt blau marí, que li anava una talla massa estret, se cenyia tant al seu cos de mandonguilla que l'oxigen amb prou feines li arribava a les extremitats, de manera que la cara, les mans i els peus li quedaven permanentment roses i inflats.— Un orangutan o un mico, encara. Però una foca? Mai de la vida! —va continuar l'Arthur, arrugant el front amb frustració.

—En tot el dia no fas res més que seure en un tamboret i assenyalar un cartell. Em jugo alguna cosa que una foca també ho sabria fer, això —va contestar la Franny, reprimint un badall.

—Les foques tenen aletes, no pas dits. No podrien assenyalar ni que volguessin. I creu-me, no volen! —va bramar l'Arthur, sortint per la porta com un esperitat.

Ja fos per l'enrabiada o per l'esforç físic que li havia fet clavar un cop de porta, l'Arthur es va haver d'aturar un moment al portal de l'entrada per eixugar-se la suor del front amb els seus dits abotifarrats i escampar-se-la pels cabells grisencs, cada cop més escassos. Però l'Arthur no estava pensant en la seva calvície galopant ni

en la propensió a suar la cansalada, sinó que encara donava voltes al tema de les foques. Com sabia que les foques no volien assenyalar? Potser s'equivocava. I, ben mirat, sí que eren capaces de gesticular cap al cartell, cosa que podia semblar el mateix que assenyalar. La Franny tenia raó. Una foca podia fer la seva feina.

A l'Arthur se li van destensar els músculs de la cara, li va caure la mandíbula i se li van tancar els ulls. Se sentia completament devastat. Però al cap d'una estona, un somriure se li va esbossar als llavis quan va començar a repassar mentalment les tasques que anaven lligades al seu càrrec. Treballava de vigilant de cabina d'una porta en desús que temps enrere havia estat l'entrada per als lliuraments de mercaderies. Però no era veritat que només es dedicés a assenyalar el cartell de la finestra per indicar que aquella porta estava «fora de funcionament» cada vegada que s'hi apropava un cotxe o una persona. També estava assegut en un tamboret. Com es podria asseure en un tamboret, una foca? Les foques no poden pujar als llocs. Si ni tan sols tenen potes!

L'Arthur no era un home intel·ligent, que diguéssim. Llegir els ingredients d'una caps de galetes el deixava rendit, i encara comptava amb els dits. No calia jurar, doncs, que era gairebé un miracle que tingués feina. I no pas una feina qualsevol, sinó que treballava a la Casa Blanca, protegint el president dels

Estats Units d'Amèrica. O això és el que deia ell. En realitat, qui s'encarregava de protegir el president era un exèrcit de cavalleria compost per agents dels serveis secrets altament formats. L'Arthur només es dedicava a vigilar una entrada de lliuraments de mercaderies fora de servei situada a l'ala oest de la Casa Blanca.

14 D'OCTUBRE. 11.07 DEL MATÍ.

LA CASA BLANCA. WASHINGTON DC

—Disculpi —va dir una veu potent però aguda.

L'Arthur es va despertar sobresaltat del que hauria pogut semblar una becaïna.

—No dormia! Només tinc una mala postura corporal! —va deixar anar l'Arthur, girant-se cap a la veu.

Davant de la finestra de la cabina, abillat amb unes ulleres de sol enormes, una gavadina amb el coll alçat i una gorra de beisbol, hi havia un home diminut. Tan diminut que l'Arthur no va poder evitar preguntar-se si devia arribar a l'alçada obligatòria per pujar a una muntanya russa. O per conduir un cotxe. Segur que no s'hi veia per damunt del volant. «Llevat que tingui un cotxe especialment equipat, és clar», va reflexionar l'Arthur mentre aquell home el mirava. O això creia l'Arthur. Darrere la gorra de beisbol i les ulleres, costava molt endevinar on enfocava la vista.

L'Arthur va abaixar el cap de manera quasi imperceptible, sospesant una hipòtesi.

—Ve de l'oculista? Perquè se suposa que no el poden deixar marxar si no és que el ve a buscar algú. No deu veure-hi més enllà del nas. Que sap on és?

L'homenet es va quedar completament immòbil mentre continuava mirant indefinidament en la direcció de l'Arthur.

—Li pregunto si sap on és —va repetir l'Arthur, pronunciant les paraules de manera lenta i pausada, amb les mandíbules serrades—. Ah, ja ho entenc. El senyor Important no vol parlar amb un guarda de seguretat vell i avorrit. Qui és, vostè? Un famós que no

aixeca un pam de terra? Mare meva, com detesto els famosos! Recordo aquell cop que...

—No sóc un famós que no aixeca un pam de terra —el va interrompre l'homenet—. I, responent a la seva pregunta, sí que sé on sóc, senyor Pelton.

L'Arthur va callar de cop.

Va obrir la boca.

Va tancar la boca.

Va entretancar els ulls.

—Com és que sap com em dic?

—Això és casa meva, senyor Pelton. Conec els noms de tothom.

—Uf, no hi ha dubte que s'ha perdut. Això és la Casa Blanca. On viu el president, diguéssim —va respondre l'Arthur amb un somriure burleta, fent un gest cap al descomunal edifici de color blanc que s'erigia darrere seu.

—Senyor Pelton, treballo als serveis secrets. O, més ben dit, dirigeixo els serveis secrets, cosa que significa que dirigeixo la Casa Blanca, cosa que significa que això és casa meva.

L'Arthur va encongir les espatlles.

—Suposo que és veritat...

—La veritat no accepta suposicions, senyor Pelton. Les coses són verdaderes o falses. No hi ha terme mitjà —va bordar l'homenet—. Canviant de tema, he vingut

fins aquí perquè els serveis secrets necessiten la seva ajuda.

—M'hi apunto! —va xisclar l'Arthur abans de sentir els plans de l'home.

—Aquesta nit comandarem una missió d'entrenament a les dinou zero zero. Per aquest motiu, requerim la seva col·laboració per accedir al perímetre oest de la Casa Blanca.

—Dinou zero zero... —va repetir l'Arthur, comptant amb els dits.

—Les set de la tarda, senyor Pelton. Les dinou zero zero també es coneixen com «les set de la tarda».

—Ja ho sabia.

En realitat, l'Arthur Pelton no en tenia ni la més remota idea.

—Fins aquesta nit —va dir l'homenet. Tot seguit, va girar cua per marxar.— Ah, senyor Pelton, hi ha una raó per la qual se'ns anomena «serveis secrets». Ni se li acudeixi explicar res a ningú. A. Nin. Gú.

14 D'OCTUBRE. 18.57 DE LA TARDA.

LA CASA BLANCA. WASHINGTON DC

La boira baixa i densa que cobria la capital enfosquia les capçades dels arbres i gran part dels monuments del districte. Una peça delicada de música clàssica sortia de la Casa Blanca. L'Arthur es va entaforar mo-

cadors de paper a les orelles, queixant-se de la visita anual de la Filharmònica Infantil Metropolitana, que en aquell moment tocava per a un públic que incloïa el president, el vicepresident i el secretari d'estat.

Toc, toc, toc.

L'Arthur va deixar anar un crit («Quina novetat», hauria dit la Franny, la seva dona).

L'home baixet dels serveis secrets, amb la gorra de beisbol, era a la finestra de la cabina.

—M'he hagut de posar mocadors a les orelles per...

—La Filharmònica. No són res més que una colla d'ingrats —el va tallar l'homenet—. Vinga, a treballar.

L'home va assenyalar la porta d'entrada que l'Arthur controlava per mitjà d'un teclat collat a la paret de la cabina. Però l'Arthur no va moure ni un dit. Es va quedar allà assegut, amb el cos completament paralitzat. Mai no havia obert aquella porta, que havia estat fora de funcionament des de molt abans que ell entrés a treballar a la Casa Blanca.

—Senyor Pelton... —va dir l'home dels serveis secrets mentre unes gotes de suor regalimaven pel front de l'Arthur sense parar.

Aquell era el moment de glòria de l'Arthur, la seva única oportunitat de brillar. I, malgrat tot, no recordava el codi que li havien dit temps enrere per si es produïa una emergència que justificués haver d'obrir la porta.

La veu de l'homenet va augmentar de volum i va agafar un to tan brusc que va tallar l'aire fresc.

—Algun problema, senyor Pelton?

Però llavors, com per art de màgia, l'Arthur va recordar el codi, va teclejar els números i va somriure, esverat com una mala cosa.

—Bona sort... O potser dieu una altra cosa, vosaltres? Què li sembla «mati'ls tots»? O «que es caguin a les calces»? —va balbucejar l'Arthur. L'home va fer girar la mà enlaire amb un gest teatral.— A què treu cap, això? Fa veure que és un d'aquells senyors tan elegants que mouen un pal davant dels músics o què? —va grunyar l'Arthur mentre l'home dels serveis secrets desapareixia en la nit.

* * *

Al cap de poques hores, algú havia segrestat el vicepresident dels Estats Units. L'equip d'espies més important de la nació havia quedat desactivat, i un dels dos codis necessaris per accedir a l'ordinador central del Govern, on s'emmagatzemaven documents classificats de la Casa Blanca, el Ministeri de Justícia, l'FBI i la CIA, havia desaparegut. I tot perquè l'Arthur Pelton s'havia entestat a demostrar que no era un treballador qualsevol amb una feina que fins i tot una foca podria fer.